

Sygn. akt V CSK 70/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku W. Ś.
przy uczestnictwie T. Spółki Akcyjnej w siedzibą w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie
od postanowienia Sądu Okręgowego w Opolu
z dnia 5 czerwca 2014 r., sygn. akt II Ca 325/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawczyni W. Ś. od postanowienia Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 5 czerwca 2014 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.:

postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Zdaniem skarżącej, w sprawie występują dwa istotne zagadnienia prawne dotyczące początku biegu terminu zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu oraz dopuszczalności rozpoczęcia biegu terminu zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu przed dniem 17 stycznia 2003 r. i 30 sierpnia 1991 r. Należy zauważyć, że już sama formuła zagadnień prawnych budzi zastrzeżenia; autor skargi kasacyjnej błędnie zakłada prawotwórczą funkcję orzecznictwa Sądu Najwyższego stwierdzając, iż konstrukcja wyżej wskazanej służebności powstała na podstawie orzecznictwa Sądu Najwyższego i że do systemu prawnego na podstawie orzecznictwa Sądu Najwyższego wprowadzono normę prawną statuującą powstanie nowych ograniczonych praw rzeczowych. Skarżąca przedstawiła uzasadnienie, za pomocą którego starała się dowieść możliwość wystąpienia odmiennych ocen zaprezentowanych problemów, ale brak jest w nim pogłębionego wywodu prawnego, który wskazywałby na możliwość zaistnienia ich rozbieżnych ocen. Ponadto, problemy te były przedmiotem rozstrzygnięć Sądu Najwyższego i jako niebudzące wątpliwości interpretacyjnych nie wymagają dalszych rozważań (por.: postanowienie SN z dnia 4 lipca 2014 r., sygn. akt II CSK 551/13, OSNC 2015, nr 6, poz. 72, Biuletyn SN 2014, nr 10, s. 10, postanowienie SN z dnia 23 października 2013 r., sygn. akt IV CSK 30/13, OSNC 2014, nr 7 – 8, poz. 79, Biuletyn SN 2014, nr 1, s. 10, postanowienie SN z dnia 20 września 2013 r., sygn. akt II CSK 10/13, www.sn.pl, uchwała SN z dnia 22 maja 2013 r., sygn. akt III CZP 18/13, OSNC 2013, nr 12, poz. 139, Biuletyn SN 2013, nr 5, s. 5, postanowienie SN z dnia 13 października 2011 r., sygn. akt V CSK 502/10, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 11 lutego 2011 r., sygn. akt I CSK 247/10, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 11 lutego 2010 r., sygn. akt I CSK 181/09, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 3 lutego 2010 r., sygn. akt II CSK 465/09, www.sn.pl).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

